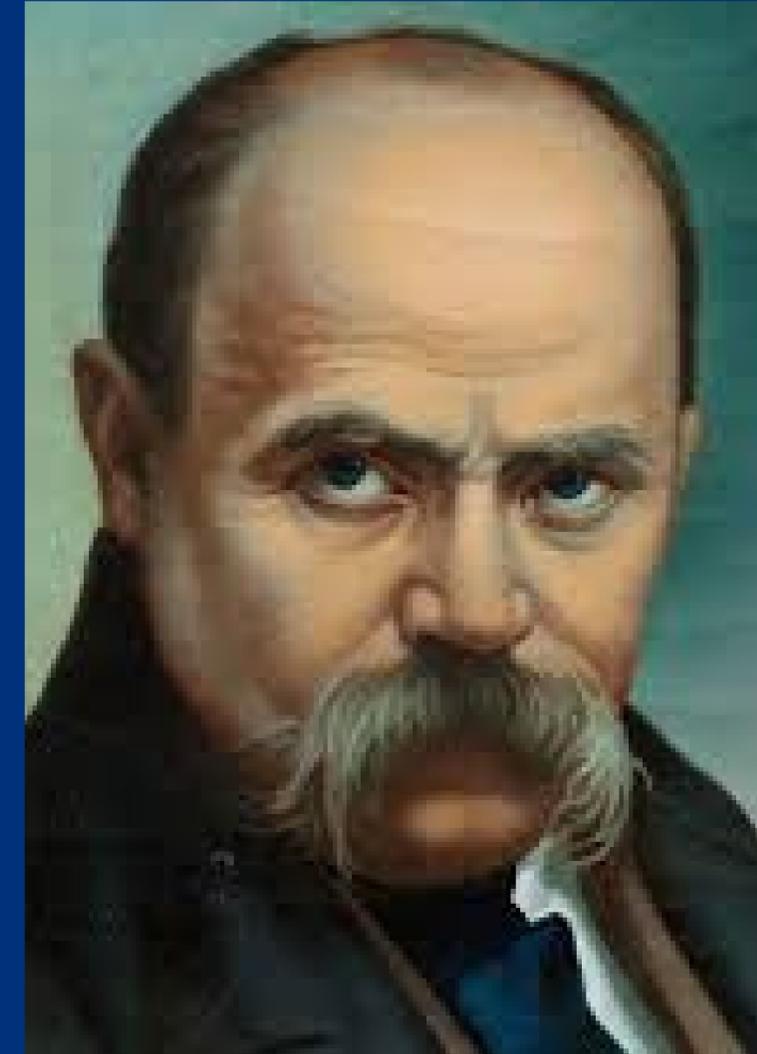

Відокремлений структурний підрозділ
“Фаховий коледж інформаційних технологій
Національного університету “Львівська політехніка”

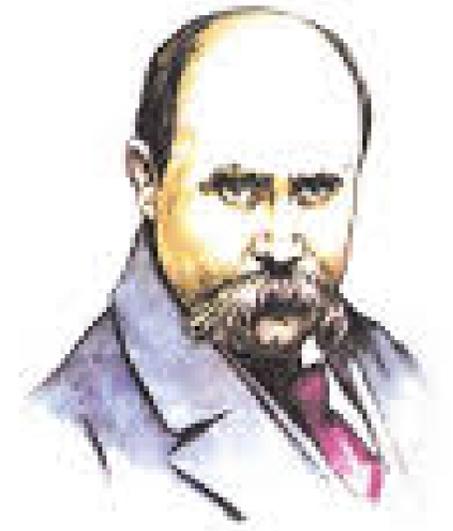
Тарас Шевченко - наш сучасник

Шевченко сьогодні не просто автор, художник чи поет, він – сила. Тарас навчає нас бачити людське, не миритися з приниженням, цінувати пам'ять та свободу, любити Батьківщину.

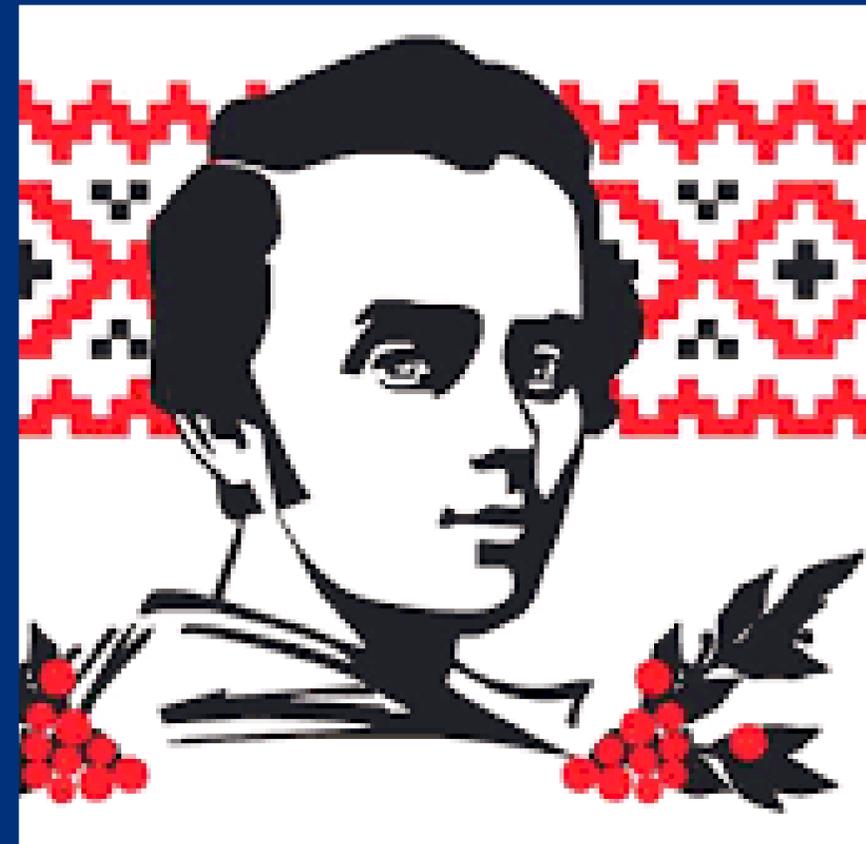
«Свою Україну любіть,
Любіть її... Во прен'я мого,
В останню тяжку минуту
За неї Господа моліть.»

Тарас Шевченко

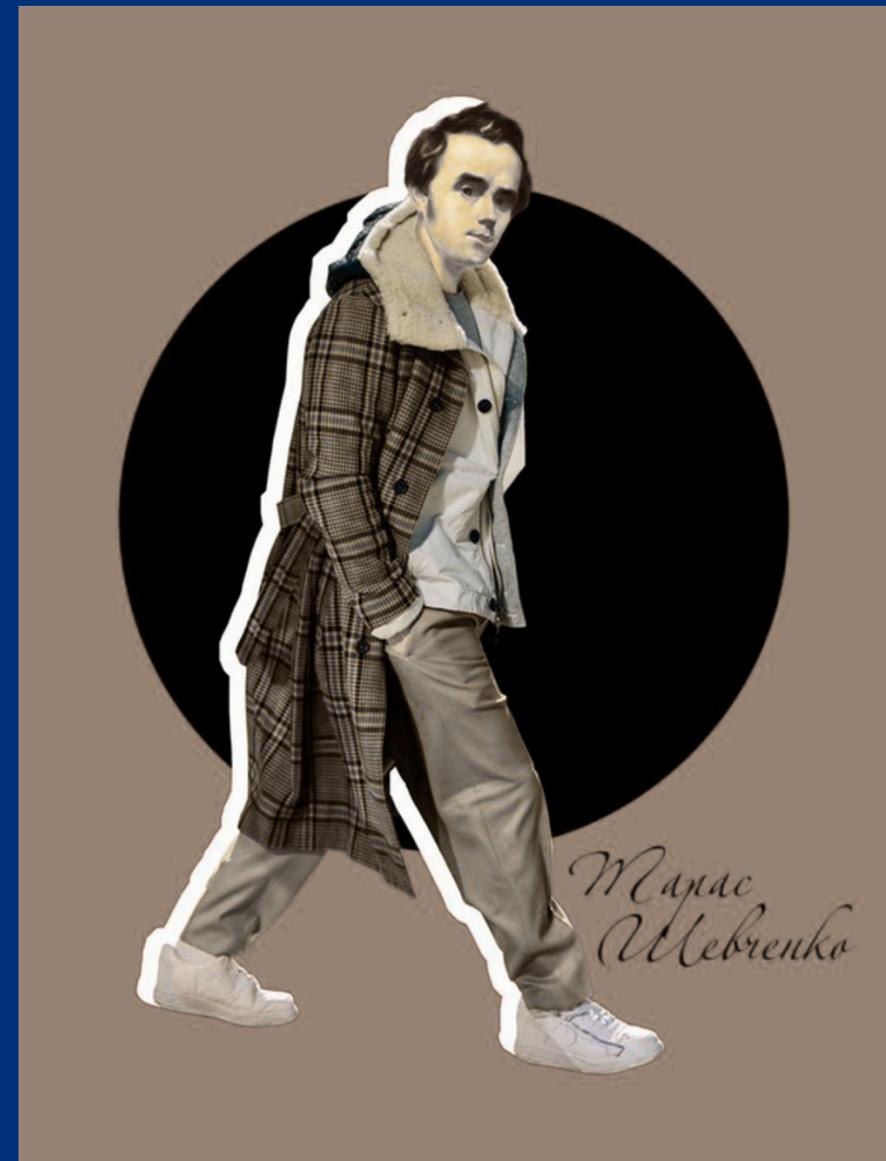

*Свою Україну любіть.
Любіть її... Во врем'я люте.
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.*

Т. Г. Шевченко

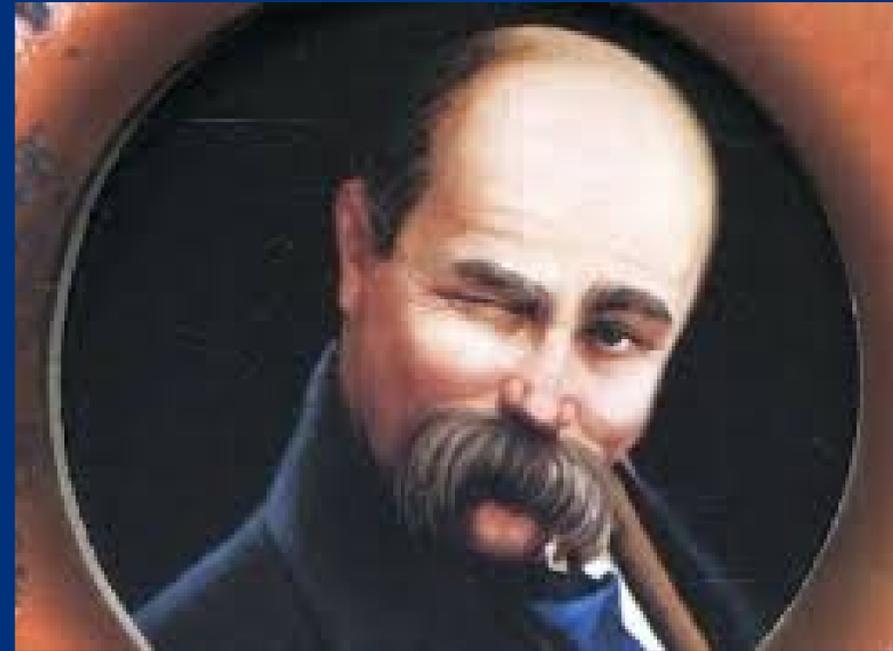
**Був стильним, модним,
освіченим чоловіком.
Знався на трендах світового
мистецтва та все життя
займався саморозвитком.**

**Він був кардинально різний – і в
малярстві, й у поезії, і в
побуті. Любив пожартувати й
міг «приперчити» словечком,
але найголовніше – не бажав,
щоб йому поклонялися.**

**Народився кріпаком,
а помер Генієм.
За його викуп з кріпацтва
заплатили 40 тисяч доларів у
сучасному еквіваленті.**

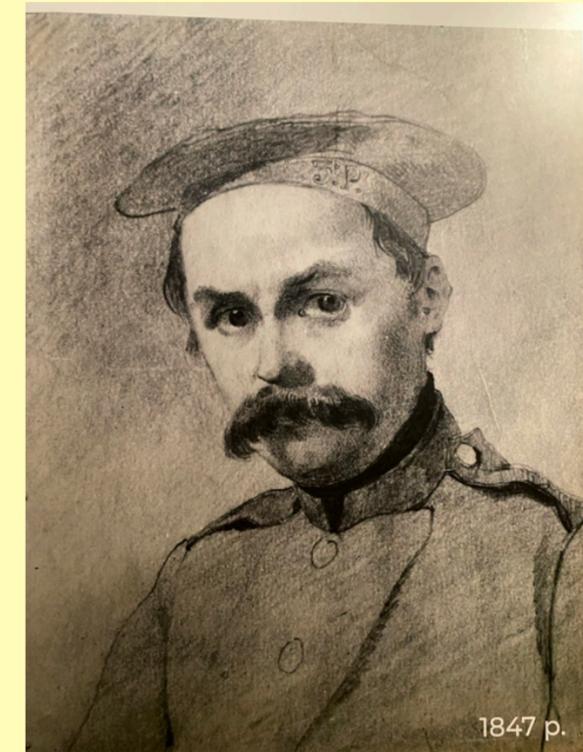

**Був європейським
інтелектуалом: вчився в
Академії мистецтв, отримував
медалі, створив понад 1300
мистецьких творів.**

Середовище Шевченка

Люди, які на нього впливали

Ян Рустем (лит. Йонас Рустемас)
(1762 – 1835 рр.)

Литовський художник, професор Віленського імператорського університету, основоположник литовської національної художньої школи.

Припускають, що саме від Рустема Тарас Шевченко отримав перші фахові знання з малювання, відвідуючи його лекції під час перебування у Вільнюсі разом із паном Енгельгардтом. Саме Рустему приписують фразу, яку часто пов'язують із професійним становленням майбутнього мистця: «Шість років рисуй, шість місяців малюй — і будеш майстром».

Пізніше Шевченко згадував про вчителя в листі до Броніслава Залеського, наголошуючи, що, за словами Рустема, саме рисунок є основою живопису.

Олексій Венеціанов
(1780 – 1847 рр.)

художник, один з основоположників побутового жанру, академік Петербурзької Академії мистецтв. Заснував першу в імперії приватну малювальну школу, в якій навчав обдаровану молодь із народу, допомагав талановитим кріпакам здобути волю.

Саме Венеціанов став одним із перших, хто помітив винятковий талант Шевченка та почав щиро опікуватися його долею. Як представник «демократичного» крила мистецтва, він був близький Тарасові за духом і світосприйняттям. Познайомившись із майстром, Шевченко проводив багато часу серед учнів його школи — у своєму першому справжньому професійному середовищі.

Високо оцінивши обдарованість юнака, Венеціанов особисто клопотався про його звільнення з кріпацтва і навіть відважився на візит до пана Енгельгардта, щоб розпочати переговори про викуп. Цю доленосну зустріч Шевченко згодом з вдячністю описав на сторінках повісті «Художник».

Іван Сошенко
(1807 – 1876 рр.)

Український майстер побутового та історичного живопису, чий твір став важливою сторінкою в історії українського образотворчого мистецтва XIX століття. Протягом десятиліть він був відданим педагогом, виховуючи нові покоління художників у Ніжинському та Київському навчальних закладах.

«Він був лякливий і сором'язливий. З першого дня нашого з ним знайомства я в ньому помітив сильне бажання вчитися живопису ...»

Їхня випадкова зустріч у Літньому саду стала переломним моментом в історії української культури. Вони заприятелювали ще тоді, коли Шевченко був кріпаком, і цей зв'язок переріс у найширшу дружбу на все життя. Саме Сошенко відкрив Тарасові двері до петербурзької мистецької еліти, ставши першим і найвідданішим провідником, який ініціював процес визволення талановитого юнака.

Цю подію Шевченко згодом міфологізує у своїй автобіографічній повісті «Художник», надаючи зустрічі з другом особливого, майже сакрального значення. Для нього Сошенко назавжди залишився символом тієї першої простягнутої руки, з якої почався його шлях до свободи та світового визнання.

Ян Рустем (лит. Йонас Рустемас)
(1762 – 1835 рр.)

Литовський художник, професор Віленського імператорського університету, основоположник литовської національної художньої школи.

Припускають, що саме від Рустема Тарас Шевченко отримав перші фахові знання з малювання, відвідуючи його лекції під час перебування у Вільнюсі разом із паном Енгельгардтом. Саме Рустему приписують фразу, яку часто пов'язують із професійним становленням майбутнього мистця: «Шість років рисуй, шість місяців малюй — і будеш майстром».

Пізніше Шевченко згадував про вчителя в листі до Броніслава Залеського, наголошуючи, що, за словами Рустема, саме рисунок є основою живопису.

Олексій Венеціанов
(1780 – 1847 рр.)

художник, один з основоположників побутового жанру, академік Петербурзької Академії мистецтв. Заснував першу в імперії приватну малювальну школу, в якій навчав обдаровану молодь із народу, допомагав талановитим кріпакам здобути волю.

Саме Венеціанов став одним із перших, хто помітив винятковий талант Шевченка та почав щиро опікуватися його долею. Як представник «демократичного» крила мистецтва, він був близький Тарасові за духом і світосприйняттям. Познайомившись із майстром, Шевченко проводив багато часу серед учнів його школи — у своєму першому справжньому професійному середовищі.

Високо оцінивши обдарованість юнака, Венеціанов особисто клопотався про його звільнення з кріпацтва і навіть відважився на візит до пана Енгельгардта, щоб розпочати переговори про викуп. Цю доленосну зустріч Шевченко згодом з вдячністю описав на сторінках повісті «Художник».

Іван Сошенко
(1807 – 1876 рр.)

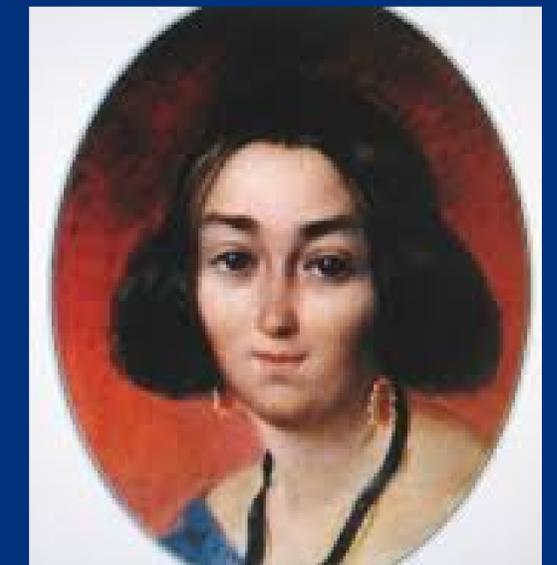
Український майстер побутового та історичного живопису, чий твір став важливою сторінкою в історії українського образотворчого мистецтва XIX століття. Протягом десятиліть він був відданим педагогом, виховуючи нові покоління художників у Ніжинському та Київському навчальних закладах.

«Він був лякливий і сором'язливий. З першого дня нашого з ним знайомства я в ньому помітив сильне бажання вчитися живопису ...»

Їхня випадкова зустріч у Літньому саду стала переломним моментом в історії української культури. Вони заприятелювали ще тоді, коли Шевченко був кріпаком, і цей зв'язок переріс у найширшу дружбу на все життя. Саме Сошенко відкрив Тарасові двері до петербурзької мистецької еліти, ставши першим і найвідданішим провідником, який ініціював процес визволення талановитого юнака.

Цю подію Шевченко згодом міфологізує у своїй автобіографічній повісті «Художник», надаючи зустрічі з другом особливого, майже сакрального значення. Для нього Сошенко назавжди залишився символом тієї першої простягнутої руки, з якої почався його шлях до свободи та світового визнання.

**Його любили жінки. Його
поважали аристократи. Його
боялася імперська росія. Він
розпалював у серцях
українців вогонь свободи.**

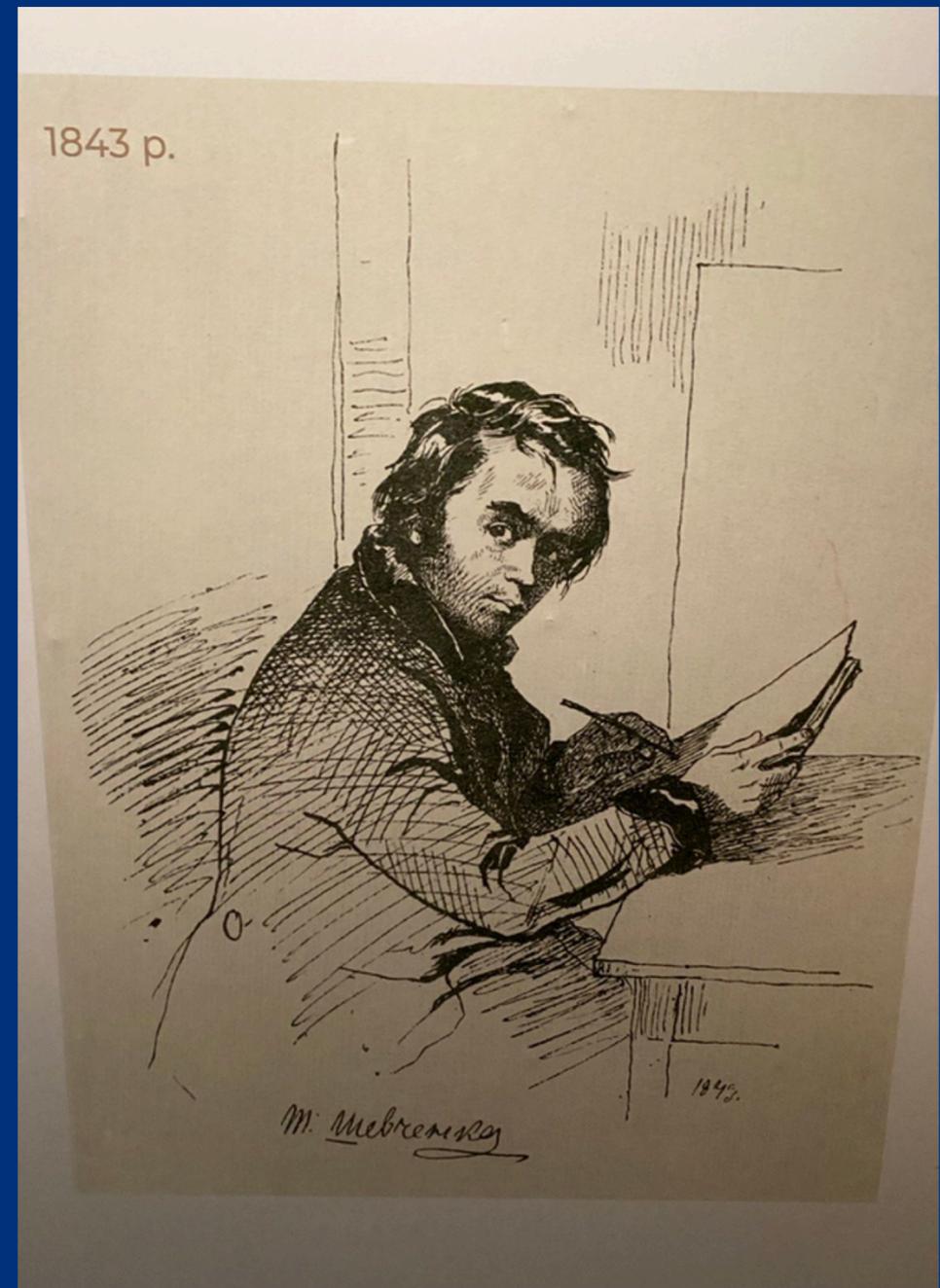
***“Вогонь запеклих не пече” -
повторюють українські воїни
на передовій сьогодні.***

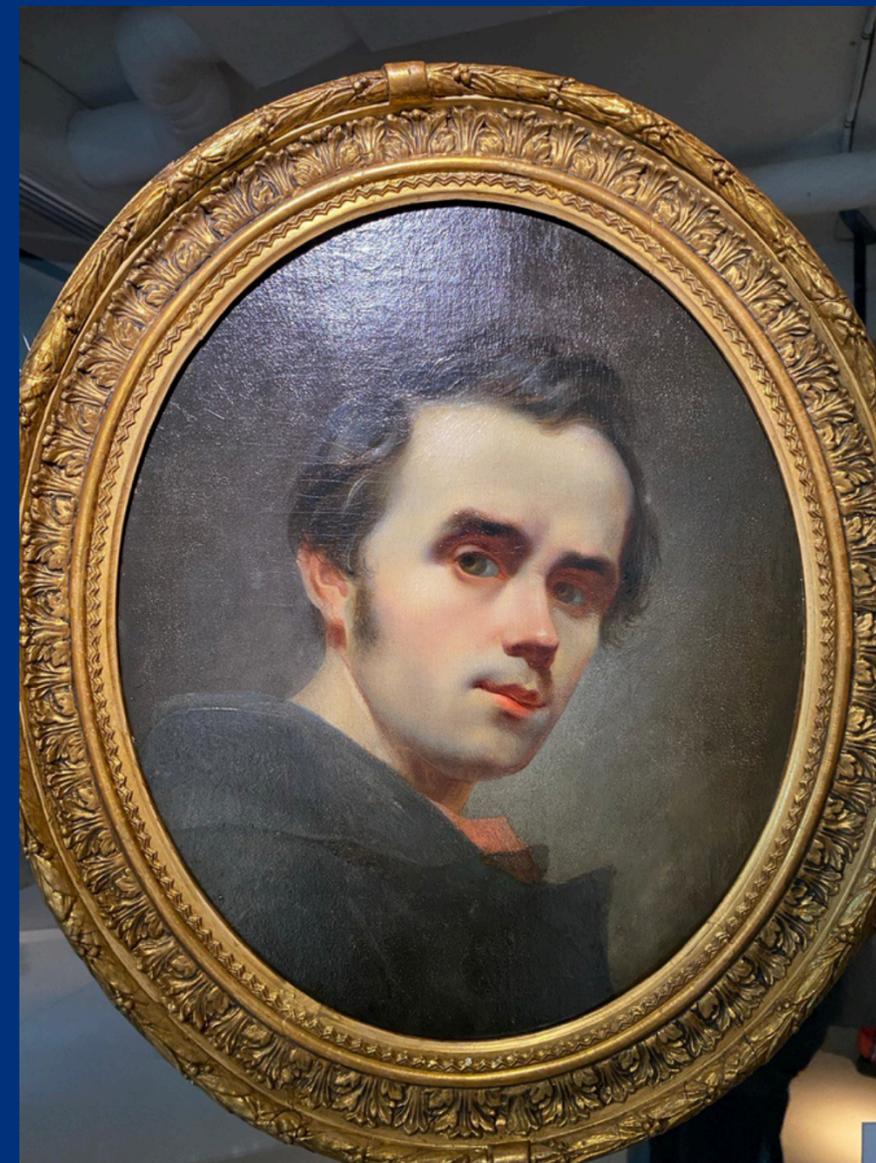
Тарас Григорович так тонко відчував, що його пророчо-закличні слова, адресовані українцям: «Борітеся – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!» – точно матимуть щасливе завершення: «...на оновленій землі врага не буде, супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люде на землі».

**Його вірші не музейні експонати.
Вони - зброя.
Вони - ліки.
Вони - голос, який кличе до
свободи.**

**Справжній Шевченко – це не
пам'ятник, не скам'янілий бюст.
Він живий.
Він у кожному, хто бореться за
Україну.**

Шевченків вогонь, закарбований у ДНК української нації, має спалахнути з новою силою і спалити дощенту наших ворогів, як внутрішніх, так і зовнішніх, бо «не вмирає душа наша, не вмирає воля. І неситий не виоре на дні моря поле. Не скує душі живої і слова живого». Ми просто не маємо права здатися, зневіритись у пророчих гаслах Тараса Шевченка – геніального Поводиря України.

